

Czilli Aranka Ágota

Letakart tükrök

*Szemed alatti táskákba gyűröd
az átvirrasztott éjszakákat
rettegve csillapítod a lázat
siratod a fel nem épült házad
a hazaérkező előtt kipattanó zárat
hallgatod.
Letakarod a tükröket
mint a halottvirrasztó estéken
parasztasszony nagymamáid.*

Mellékvonal

*Így vagy úgy, de
valahogy
mindig elhagynak
a férfiak.*

*Férjek, akik
fiatalabb nők
szoknyasuhogásába
kapaszkodva
lopják vissza magukba
a legújabb tavaszt,*

vagy

*fiúk, széparcú álmodozók,
akik hirtelen megnyúlnak,*

*kinövik a gyermekkort,
s a bokalegyezővé vált családot,
a hamuba sült tegnapot
vállukra kapják s átlépnek,
mint egy küszöböt,
mielőtt anyóssá tesznek,*

vagy

*apák, akik meghalnak,
rögök alá bújnak
és úgy mennek el, mintha
csak álmofoszlányai lennének
a nélkülük itt rekedteknek.*

*Így vagy úgy, de
valahogy múlt időnké
lesznek a férfiak.
Rejtett gyökerek,
boldogságfoszlányok,
gúzsba kötő szögesdrót-élek.
Hazugság, hogy vannak,
hazugság, hogy nincsenek.
Mint az Isten,
aki néha fölvilan benned,
közelét sejtéd, erőre s hitre lelsz,
aztán elvesztéd újra, hiába keresed.*

*Két villanás között
talán nem is élnek.*

*Lehunyam szemem.
Leírt szavaimmal érintlek:
némán csodállak téged.*

Ölelés

*Karjaim összezáródó szemhéjak,
amikre belülről fested fel magad:
a sötéten átsziporkázó csillagokat.*

*A fehér falon
életre kelnek a festett mesék
s látványuktól elfelejt sírni
a gyermekben tomboló szenvedés,
és otthonná szelídül a mindenség.*

Arkhimédészi pont

*Nincsenek pontok ebben a szövegben,
csak lélegzetvételnyi vesszők,
pihenők, ahol a lélekvesztő
kudarok közt újrakezdjük,
kósza gondolatok jelei –
elmélázni azon, ami nem követ
soha egyetlen éhes kérdőjelet
sem, csak tátogó bizonytalanság,
csend, pontosvessző,
zárójelekbe szorult csalódások.*

*A világot, amely bennem megfeszül,
kifordítom szűkké vált medréből,
hegyeket hordok eget csókoló halomba,
és tengerem terítem végtelen partokra,
csak egy pontot mutass bennem,
ami biztos, ahol térdre kényszerül
vergődő kételyem!*

*Olyan vagy, amilyen helyetted
soha senki más nem lehet.
Ahol záruk pattannak ki
kopár lelkek felett,
ott van a helyed.
Pipacsmező vagy, nyírfaág,
egy korty kávéban a hallgatás.*

GUSTAV KLIMT (1862–1918) alkotása